

ประกาศศาลเยาวชนและครอบครัว

จังหวัดจันทบุรี

เรื่อง คำสั่งให้ นางสาวเสาวณิต นิยมสัจย์ และนางสาวญาติ นิยมสัจย์
เป็นคนไร้ความสามารถและตั้งผู้อนุบาล

คดีหมายเลขดำที่ ยชพ ๑๑๓/๒๕๖๗

คดีหมายเลขแดงที่ ยชพ ๑๘๘/๒๕๖๗

ด้วย นางนรี ทำเนียบ ผู้ร้อง ยื่นคำร้องว่า นางสาวเสาวณิต นิยมสัจย์ และนางสาวญาติ นิยมสัจย์ เป็นบุตรของนายนี้ญ นิยมสัจย์ กับนางเรียบ นิยมสัจย์ นายนี้ญกับนางเรียบเสียชีวิตแล้ว ผู้ร้องเป็นน้องร่วมบิดามารดากับนางเรียบ นางสาวเสาวณิต มีอายุ ๖๓ ปี ป่วยเป็นโรคทางจิตเวช ซึมเศร้า มีอาการบกพร่องทางสมอง ไม่สามารถสื่อสารได้ และบกพร่องในอวัยวะที่เกี่ยวกับการเคลื่อนไหว ไม่สามารถเขียนหนังสือ ลูกเดินหรือกระทำการใด ๆ ได้ ส่วนนางสาวญาติ มีอายุ ๖๐ ปี ป่วยเป็นโรคลมชัก ความดัน ไขมัน ติดเตียง และมีอาการบกพร่องทางสมอง ไม่สามารถสื่อสารหรือกระทำการใด ๆ ได้ ผู้ป่วยทั้งสองเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินมีโฉนดร่วมกัน ๔ แปลง บางแปลงมีผู้เช่าทำประโยชน์ ผู้ป่วยทั้งสองไม่สามารถจัดการทรัพย์สินของตนเองได้ ผู้ร้องเป็นผู้ดูแลรักษาพยาบาลผู้ป่วยทั้งสองมาโดยตลอด ผู้ร้องไม่เป็นบุคคลต้องห้ามตามกฎหมาย ขอให้คำสั่งให้ผู้ป่วยทั้งสองเป็นคนไร้ความสามารถ และให้อยู่ในความอนุบาลของผู้ร้อง

นางสาวชลอม รักร่วม ผู้คัดค้าน ยื่นคำร้องคัดค้านว่า ผู้คัดค้านเป็นน้องร่วมบิดามารดากับนางเรียบ เมื่อวันที่ ๒๘ - ๒๙ สิงหาคม ๒๕๖๗ ผู้คัดค้านไปเยี่ยมผู้ป่วยทั้งสอง จึงทราบว่าผู้ป่วยทั้งสองป่วย ไม่สามารถใช้ชีวิตตามปกติได้ ไม่มีอาหารที่เหมาะสมสำหรับผู้ป่วย สภาพที่อยู่อาศัยทรุดโทรม สกปรก ฝ้าเพดานหลุด ผู้คัดค้านได้เข้าปรับปรุง ทำความสะอาด ซื้ออาหารที่เหมาะสม และได้ว่าจ้าง นางสาวกฤษณา จิโนรส ให้เป็นผู้ดูแลผู้ป่วยทั้งสอง ให้ค่าจ้างเดือนละ ๑๕,๐๐๐ บาท ผู้ร้องไม่มีรายได้ที่แน่นอน ฐานะทางการเงินไม่ดี ผู้คัดค้านเกรงว่า หากผู้ร้องได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้อนุบาล ผู้ป่วยทั้งสองแล้วจะนำทรัพย์สินของผู้ป่วยทั้งสองไปจำหน่ายแก่บุคคลภายนอกแล้วนำเงินไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว และทำให้ผู้ป่วยทั้งสองไม่ได้รับการดูแลอย่างแท้จริง ผู้คัดค้านเป็นโสด ประกอบธุรกิจที่กรุงเทพมหานคร

มีกิจการห้องพักให้เช่าและกิจการร้านอาหาร มีรายได้เดือนละไม่น้อยกว่า ๑๐๐,๐๐๐ บาท ผู้ร้อง ไม่มีเจตนาที่จะดูแลผู้ป่วยทั้งสอง เพียงแต่ต้องการจัดการทรัพย์สินของผู้ป่วยทั้งสองเท่านั้น ผู้ร้อง จึงไม่สมควรเป็นผู้อนุบาลผู้ป่วยทั้งสอง ผู้คัดค้านไม่เป็นบุคคลต้องห้ามตามกฎหมาย ขอให้คำสั่งให้ผู้ป่วยทั้งสองเป็นคนไร้ความสามารถและให้อยู่ในความอนุบาลของผู้คัดค้าน

พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงที่ได้จากทางนำสืบของคู่ความทั้งสองฝ่ายว่า นางสาวเสาวณิต และนางสาวญาณีเป็นบุตรของนายนิ่งกับนางเรียบ นายนิ่งกับนางเรียบเสียชีวิตแล้ว ผู้ร้องกับผู้คัดค้าน เป็นน้องร่วมบิดามารดากับนางเรียบ นางสาวเสาวณิต มีอายุ ๖๓ ปี ป่วยเป็นโรคทางจิตเวช ซึมเศร้า มีอาการบกพร่องทางสมอง ไม่สามารถสื่อสารได้ และบกพร่องในอวัยวะที่เกี่ยวกับการเคลื่อนไหว ไม่สามารถเขียนหนังสือ ลูกเดินหรือกระทำการใดๆ ได้ จำเป็นต้องมีผู้ดูแลตลอดเวลา ส่วนนางสาวญาณี มีอายุ ๖๐ ปี ป่วยเป็นโรคลมชัก ไม่สามารถยับยั้งตนเองได้ ไม่สามารถสื่อสาร ไม่ทำตามคำสั่ง ผู้ป่วยทั้งสองเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินมีโฉนดรวมกัน ๔ แปลง ผู้ร้องและผู้คัดค้านไม่เป็นบุคคลต้องห้าม มิให้เป็นผู้อนุบาลตามกฎหมาย เห็นว่า อาการของนางสาวเสาวณิตและนางสาวญาณีผู้ป่วยทั้งสอง เข้าลักษณะคนไร้ความสามารถ ส่วนปัญหาว่าผู้ใดสมควรเป็นผู้อนุบาลคนไร้ความสามารถทั้งสองนั้น ผู้ร้องมีตัวผู้ร้อง นางอริรัตน์ ถนอมศักดิ์ น้องร่วมบิดามารดาของนางเรียบ และนางศิริญาณกาญจน์ ศรีชั้นแก้ว บุตร ผู้ร้องเบิกความทำนองเดียวกันว่า ผู้ร้อง นางอริรัตน์และนางศิริญาณกาญจน์ช่วยกันดูแลรักษาพยาบาล คนไร้ความสามารถทั้งสองเรื่อยมาตั้งแต่นางเรียบ ยังมีชีวิตอยู่ และผู้ร้องยังได้ว่าจ้างนางสาวกฤษณา ดูแลรักษาพยาบาลคนไร้ความสามารถทั้งสอง ให้ค่าจ้างเดือนละ ๑๒,๐๐๐ บาท ส่วนผู้คัดค้านอ้างตนเอง เป็นพยานเบิกความว่า เมื่อวันที่ ๒๘ - ๒๙ สิงหาคม ๒๕๖๗ ผู้คัดค้านไปเยี่ยมผู้ป่วยทั้งสอง จึงทราบว่าผู้ป่วยทั้งสองป่วยไม่สามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติ ไม่มีอาหารที่เหมาะสมสำหรับผู้ป่วย สภาพที่อยู่อาศัยทรุดโทรม สกปรก ฝ้าเพดานผุพัง ผู้คัดค้านได้เข้าปรับปรุง ทำความสะอาด ซ่อมอาหารที่เหมาะสม และได้ว่าจ้างนางสาวกฤษณาให้เป็นผู้ดูแลผู้ป่วยทั้งสอง ให้ค่าจ้างเดือนละ ๑๕,๐๐๐ บาท ผู้ร้องไม่มีรายได้ที่แน่นอน ฐานะทางการเงินไม่ดี ผู้คัดค้านเกรงว่าหากผู้ร้องได้รับการแต่งตั้ง ให้เป็นผู้อนุบาลผู้ป่วยทั้งสองแล้วจะนำทรัพย์สินของผู้ป่วยทั้งสองไปจำหน่ายแก่บุคคลภายนอก แล้วนำเงินไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว และทำให้ผู้ป่วยทั้งสองไม่ได้รับการดูแลอย่างแท้จริง ผู้คัดค้านเป็นโสด ประกอบธุรกิจที่กรุงเทพมหานคร มีกิจการห้องพักให้เช่าและกิจการร้านอาหาร มีรายได้เดือนละไม่น้อยกว่า

๑๐๐,๐๐๐ บาท เห็นว่า ผู้ร้องมีบ้านพักอาศัยอยู่ใกล้เคียงกับบ้านพักอาศัยของคนไร้ความสามารถทั้งสอง ทางพิจารณาได้เห็นว่า หลังจากนางเรียบถึงแก่ความตาย ผู้ที่ดูแลคนไร้ความสามารถทั้งสองคือผู้ร้อง โดยมีนางศิริญากาญจน์ บุตรผู้ร้องเป็นผู้ช่วยเหลือในการพาคนไร้ความสามารถทั้งสองไปพบแพทย์ จัดการเรื่องอาหาร ยารักษาโรค และสิ่งจำเป็นอื่น ๆ ไม่ปรากฏข้อเสียหาย ส่วนที่ผู้คัดค้านอ้างว่า ผู้ร้องดูแลคนไร้ความสามารถทั้งสองไม่เหมาะสมนั้น เป็นการกล่าวอ้างลอย ๆ ไม่ปรากฏหลักฐานสนับสนุน เมื่อผู้ร้องไม่เป็นบุคคลต้องห้ามตามกฎหมาย จึงเห็นสมควรให้ผู้ร้องเป็นผู้อนุบาลคนไร้ความสามารถทั้งสอง ส่วนผู้คัดค้าน ได้ความว่า ไปพักอาศัยอยู่ที่กรุงเทพมหานคร กว่า ๑๐ ปีแล้ว และมีกิจการที่ต้องดูแล อยู่ที่กรุงเทพมหานคร ย่อมไม่สะดวกในการที่จะดูแลคนไร้ความสามารถทั้งสอง นอกจากนี้ผู้คัดค้านไม่เคยเข้าไปเยี่ยมเยียนหรือดูแลคนไร้ความสามารถทั้งสองมาก่อน ผู้คัดค้านเพิ่งไปเยี่ยมคนไร้ความสามารถทั้งสอง เมื่อวันที่ ๒๘ - ๒๙ สิงหาคม ๒๕๖๗ และอยู่ดูแลคนไร้ความสามารถทั้งสองเพียง ๑๑ วัน หลังจากนั้น ได้เดินทางกลับไปพักอาศัยที่กรุงเทพมหานครเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน ที่ผู้คัดค้านอ้างว่า ไม่ทราบมาก่อนว่า คนไร้ความสามารถทั้งสองป่วยนั้น ได้ความตามคำร้องคัดค้านและบันทึกถ้อยคำแทนการซักถามพยาน ของผู้คัดค้านว่า นางสาวเสาวณิตเป็นโรคโปลิโอมาตั้งแต่เกิด เดินไม่ได้อยู่แล้ว และยังมีอาการทางจิตเวชด้วย ข้ออ้างของผู้คัดค้านจึงไม่น่าเชื่อถือ และที่ผู้คัดค้านอ้างว่า ได้ว่าจ้างนางสาวกฤษณาให้ดูแลคนไร้ความสามารถทั้งสอง เดือนละ ๑๕,๐๐๐ บาท ข้อนี้ผู้คัดค้านตอบนายผู้ร้องถามค้านว่า ผู้คัดค้านจ่ายค่าจ้างแก่นางสาวกฤษณา เพียง ๑ เดือน เท่านั้น ตามพฤติการณ์จึงไม่เชื่อว่าผู้คัดค้านมีความจริงใจในการที่จะดูแลคนไร้ความสามารถทั้งสอง แม้ผู้คัดค้านจะไม่เป็นบุคคลต้องห้ามตามกฎหมาย ก็ยังไม่สมควรให้เป็นผู้อนุบาลคนไร้ความสามารถทั้งสอง

ศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดจันทบุรีจึงมีคำสั่งว่า นางสาวเสาวณิต นิยมสัต์ย์ และนางสาวญาณี นิยมสัต์ย์ เป็นคนไร้ความสามารถ และให้อยู่ในความอนุบาลของ นางนรี ทำเนียบ ผู้ร้อง ยกคำร้องของผู้คัดค้าน ให้ผู้คัดค้านใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนผู้ร้อง โดยกำหนดค่าทนายความ ๕,๐๐๐ บาท ส่วนค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีให้เป็นพับ

ประกาศ ณ วันที่ ๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๘

ชุมพล ดาวแจ่ม

ผู้พิพากษา